

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τών ὁρών μας μεταβολή, ενδιαφέρουσα πολύ.
Γράμματα και συνδρομαί—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὃ φ ῥ ὶ γ κ α ε ἴ ν α ἰ μ ὄ ν ο.
Γὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρα—δ ἑ κ α φ ῥ ὶ γ κ α κ α ἴ σ τ ὃ χ ῆ ρ ι.

Εἰκοστὸν και τέταρτον ἀριθμοῦντες χρόνον
στὴν κλεινὴν ἐβρεσίωμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ὁγδοῦ Νοεμβρίου,
μηνὸς τὰ μέλα κρύου.

Ἔτος χίλια κ' ὀκτὼ κ' ἐνιακόσια,
καὶ ἑβδῆς Ρωμίων μετὰ τὴν γλῶσσα.

Μετρῶ πενήντα κ' ὀκτὼ και χίλια,
λαγοὶ πηδοῦνε μετὰ πετραχήλια.

**Σκέψεις και τόλαις συλλογαῖς
γιὰ τῆς Τουρκικῆς τῆς ἐκλογαῖς.**

Π.—Τι σκέπτεσαι, βρὲ Φαουλή;

Φ.— Τίποτα, βρὲ σακάτη.

Π.—Ἐγὼ θαρρῶ πῶς σκέπτεσαι; κί' ἔχεις στὸν νοῦ σου κάπ.

Φ.—Ἀφοῦ τὸ θέλεις σκέπτομαι μεγάλα και σοφά.

Π.—Πῆς μου λοιπὸν τί σκέπτεσαι...

Φ.— Μ' ἄρσει: σὲ σοφὰ
νά σκέπτομαι τί σκέπτονται; τῆς σφαίρας εἰ θνητοὶ
κί' ἂν θὰ γανοῦν ποτὲ κί' ἔδω καρδιά και στρατοῖ.

Π.—Τι σκέψεις κάνεις, σκεπτικέ;

Φ.— Μὴ με σκοτίζεις, τενεκέ,
και μόνον χάριν σοῦ ζητῶ
ἕνα στηλῆρι δυνατό.

Π.— Μὴ σκέπτεσαι πῶς κατ' αὐτάς
με τοὺς παρόντας βουλευτάς
δὲν ἔχουν ἀπαρτία;

Πῶς στέκουν ἐνοπλοὶ φρουροὶ
και βαρδύτατοὶ σοβαροὶ
'μπρὸς' στὰ χαρτοπαικτεία;

Φ.— Ὅχι, δὲν σκέπτομαι γι' αὐτά
και μήτε δίνω δρό λεπτά,
μήτε ποσὸς γιὰ τὴν Βουλὴ
φροντίζω, φίλη κεφαλή.

Μή' ἔρωτῶ παντάπασιν ποῦς Προεδρεία θέλει
και τί θὰ κάνουν ἡ Βουλαις,
ἐγὼ καθήντησα ποῦ λές
κύριος δὲν με μέλα.

Π.— Μὴ σκέπτεσαι τὸν Βασιλεῖα,

ποῦ πήγε και' στὴν Ρώμη;

Φ.— Μήτε γι' αὐτόν, σαποκιάξά,
δὲν ἔχ' ὡς τώρα γνώμη.

Π.— Τότε λοιπὸν θὰ σκέπτεσαι, τοῦ Κλέσο τοῦ κλέσο
μ' ἐκείνην τὴν συνέντευξιν...

Φ.— Μὴ μ' ἐρωτῆς και σκαζῶ.

Π.— Μὴ σκέπτεσαι τὸν Δ' Ἀρενακλ, ποῦναι μεγάλο τζέκι,
καὶ ἂν σκέπτεσαι, καὶ ἄδη,
περὶ τοῦ Καρολῶδη,
ποῦ' ἔγῃμε τώρα βουλευτῆς' στῆς Σμύρνης τῆς Σαντζακί;

Τώρα τὸ δ' ἔρθηκε, Περικλῆ.. καθένας ἔντως χαίρει
ποῦ' ἔγῃκε Σμύρνης βουλευτῆς
ἀνὴρ ἀξίας ἑηλευτῆς,
κί' ἐγὼ τοῦ νέου βουλευτοῦ πρᾶνον σφικτὰ τὸ χέρι.

Αὐτὸς ὁ κάλλιστος ἀγὼν
τῶν τῆς Τουρκίας ἐκλογῶν
κί' ἔμένα, στραβοκάνη,
φανατικὸν με κάνει.

Και λέω ποτὲ θάγωμε καινούριους ἐκλογαῖς
κί' ἔδω με' στὸ Ρωμάλικο με φρονος και σφαγάς;
Τόσος καιρὸς ἐπέρασε, κί' ἐν τούτοις νηνεμία,
και μήτε μὰς ἐτάραξε τῆς κάλπης τρικυμία.

Τόσος καιρὸς ἐπέρασε κί' ἀκόμη δὲν ἐλπίζομε
πῶς ἐκλογῶν ἡμέρα
θὰ φέξη κί' ἔδω πέρα...
οἱ Τοῦρκοι κάνουν ἐκλογαῖς κί' ἐμεῖς ἔδω σαπίσομε.

Οἱ Τοῦρκοι κάνουν ἐκλογαῖς
και σὸ χαζαίους σὰν γιὰς.

Τόσος καιρὸς, πολίτοιμας διαβαίνει και περνε
κί' ἐν τούτοις δίχως ἐκλογαῖς ἐμεῖς, τριμπαχάνα,
καθόμαστε κί' ἀπλόνομε στὸν ἴλο τραχανά.

Βλέπει; τρασομὸν παντοῦ τῆς γῆς,
κί' οἱ Τοῦρκοι γίνονται ἐκλογαῖς,
κί' ἐν τούτοις, Περικλέτο μου, τῶν ἐκλογῶν ἡ μάννα
μῖλει γιὰ τὰ ἐρσάτα και γιὰ τὰ ἐρσπᾶνα.

' Ἀκοῦς ἐνότασις ἐκλογῶν γραπτῶς και διὰ γλώσσης,
ἀκοῦς συλλαβιτήρια, λαθὸν διαθλώσεις,
ἐλέπει; ν' ἀνακατεῦνται; διάφορα στοιχία,
ἐλέπει; νὰ τρέχουνε πολλοὶ και' στὰ Πατριαρχεῖα.

' Ἀκοῦς ἀπέσω πάταγο, ξεφρονιτὸ κί' ἀντάρα,
και σὸ με' στὴν καρδουλα σου νομάεις κρουή λαχάρα.

και κ'ετι φλέγει, Περικλή, τὴν φλόγῃ σου κράσι
και λές: ἄς ἤμωσα κι' ἐγώ στὸν ἐκλογὼν τὴν ἑράσι.

Βλέπεις παντὸ παροξυσμὸς
κι' ἐμπνέοντας φανατισμοὺς
και' στὴν ἐπιτοῖς Ἑλλάδα.

Και τότε στρέφεις οὐρανὸν
τὸ βλέμμα σου τὸ σκυθρωπὸν
πρὸς τὴν ἐντὸς γελᾶσα.

* Ἀπειθὺ δροντερά φωνῇ σ' ἐμὰς φωνάζει τάδε:
μόνο στῆς κάλπαις ἔρισκεται τοῦ κράτους τὸ συμφέρον,
και δίχως ὁραῖν ἐκλογῶν, βρὲ Περικλή σκαρτάδε,
ἔν είναι στὸ στοιχεῖον τῆς ἡ γῆ τῶν ελευθέρων.

Χωρὶς ἐκείνην, δάκα μου, δὲν είναι προκοπή...
τόσος καιρὸς ἐπέρασε κι' ἐν τούτοις — τι ντροπή! —

Ἐλθὰ δὲν ἐφωνάξαμε
και Κόρδονος ἀκόμα,
σμπάρα δὲν ἐφωνάξαμε,
μὴ τ' ἔπεσε γιὰ κόμμα
κανένα νέο πτώμα.

Νὰ βλέπωμ' ἐκλογαίς ἄλλου
κι' ἔδω γι' αὐταίς μὴδὲ φωνῇ,
και νυσταγμένη ν' ἀβραγῆ
τῶν ἐκλογῶν ἡ Μιχαλοῦ.

Αἰσθάνομ' αἰσχος, τ' ἐγγίξα μοι, και σνειδέτος τύψεις,
ἐκεῖ ζωῇ κι' ἀναβρασμοὺς
κι' ἔδω μεγάλος μακασμοὺς,
ἀβράνεια και σήψις.

Τὸν ελευθέρων κ' ἔταξε πῶς ἀπαρταί τὸ γένος,
μῆτε κανέναν σκέπεται πρὸ χρόνιων πεθαμμένους
τὸ μνημα του ν' ἀφήσῃ
και νάβῃ και ψηφίσῃ.

* Ἀκοὺς ἐμεῖς νὰ χάσκωμε μὲ τὸν ἐκτὸς τὴν φούρμα,
και τὴν Βουλὴ μας τὴν παλῆ
νὰ βλέπωμε χωρὶς μιλά,
ποῦπερε νὰ τὴν κλείσωμε νὰ φέρωμε καινούρια;

* Ἀπογήτευσις φρικτὴ μὲ κανὲν νὰ στενάξω
κι' ἔχω λαχτάρα μέσα μου λιγὰκι νὰ φωνάξω
Κορδόνaros, Ἐληάραρος, και μὲνε Περικλέτο,
και νὰ καινίσω χάρισμα κανένα ταγαρέτο.

* Ὅμως σήμερ' ἄς χαροῦμε... χαίρε, βρὲ κιοπακ κιοπόγλου...
ἔγαλαμε τὸν Γεωργιαντζόγλου,
ἔγαλαμε τὸν Καρολῶν,
ἔγαλαμε και τὸν Κωφίδη.

* Ἀπεκρούσαμεν Βουλγάρων πονηρὰν ἐπιδρομήν,
κι' ὁ γκατρός ὁ Κατοσάρης ἐθιμάμενος στὴν Σώμην,
πλὴν ἐν τούτοις, Περικλέτο, δὲν ἐδέχθη τὴν τιμὴν
ἐπειδὴ καλλιεργῆ τὸν φρενῶν τὴν ἐπιστήμην.

Ποίαις ἀγαλλιάσεως μ' ἐνέπλησε και πόσης
τῆς κάλπης ὁ χορὸς,
και' στὰ συλλαλητήρια τῆς Σμύρνης τῆς δροντῆσις
πἀρῆστιν νοερώς.

* Ἀς ἀξίωσωμεν κι' ἐμεῖς τοὺς ἐκλεγέντας ὁμῶν
κι' ἄς εἰμεθα πνευματικῶς στὸν ἐκλογῶν τὰ μέρη...

μὰ και τὸν Κάνδη' ἔγαλαμε, ποῦναι τιμὴ τῆς Ἀήμου,
κι' ἀπέσω κι' ἀνακατοτά τὰ Τουρκικὰ τὰ ἔβρει.

Μ' ἔλους τοὺς ἀποκλεισμοὺς,
μ' ἔλους τοὺς φανατισμοὺς,
νίκη, Περικλή, μεγάλη,
μὰ θὰ ἔγουν ἀκόμη κι' ἄλλος,
ποῦχουν δυνατὸ κεφάλι.

* Ἐστρίψαν πολλῶν ἡ βίβας,
χάουιν κι' οἱ κομμάτι, φῶς
και ταῦτα και τὰ ποσάμα.

Και τοὺς πῆναι τὸ μπουρλί
σὺν κυττάξουν ὀλιβεροί
τὰ μεγάλα τῶν τὰ χάλμα.

Τι τοὺς ὠφελεῖ στρατός,
Περικλέτο, δυνατός,
τι τοὺς ὠφελεῖ κανόνι,
σὺν παθαίνουσιν ρεζιλίκι
και τὸν ἐκλογῶν ἡ νίκη
τοὺς δικούς μας στεφανόνει;

Κι' ὁ Παντίσας κι' ὁ Σανδῶσκου
και καθέναις Κροθῶσις χάσκει,
τοὺς ἀφήσαμεν ἐκθάμβους.

* Αἶντε μπακαλοῦμ νὰ δούμε
κι' ἔδω τῶρ' αἱ τραγουδοῦσι
τοὺς ἐκλογικὸς θριαμβούς.

Π. — Πάψε λιγὸ, κοκαλιάρη,
πρὶν ἀρχίσῃ τὸ στήλαρι.

Φ. — Ἄφησέ με νὰ λαλήσω,
και τὴν γλῶσσα μου νὰ λύσω,
και τὸν σέρκο μου νὰ δγάλω
μ' ἕνα τρόπο και μεγάλο.

Κατακόκκινο φεσάκι βάξω σ' ὄλιων τὰ κεφάλμα,
κι' ἔδω στὴν Τουρκικὰ και σ' ἄλλους
ἐκλογῶν κυττάξω σάλους,
τόσο ξεροκαταπίνω και μοῦ πέφτουνε τὰ σάλα.

Και' στὴν γῆν τῶν ελευθέρων
πλήθος ἔχομεν πατέρων,
ποῦ μαλλόνουσιν σὺν κοκροί.

Και τῆς Πόλις τὴν Βουλὴ
θὰ τιμήσουν, σὸντάλη,
βουλευταί μας φεσοφόροι.

Θάχωμε κι' ἔδω πατέρας,
ἀλλὰ θάχωμε κι' ἐκεῖ...
χαίρε, Περικλέτο τέρας,
στὴ χαρὰ τὴν γενικὴ.

Π. — Πάψε σοῦ λέω, μασκαρά,
ἡ μὰ τοῦ Γάγγη τὰ νερά
και μὰ τοῦ Βραμπίούτρα
θὰ σπάσω τὰ σχαμερὰ
και δρώμικὰ σου μουστρά.

Φ. — Μὰ τοῦτ' οἱ δύο ποταμοὶ πῶς ἤλθαν στὸ μολαδὸ σου;

Π. — Ἐέρω κι' ἐγώ, βρὲ Φεκοσυλῆ, πῶς μούλθαν...

Φ. — Σὺ καλὸ σου.